

NEJLEPŠÍ PŘÍTEL JE TEN, KTERÝ TĚ OCHRÁNÍ.

ODVÁŽNÝ BUDDY

BLAKE MORGAN

bambóok

bamb**oo**k

Zvláštní poděkování Speckled Pen

ODVÁŽNÝ BUDDY

Kapitola první

Nejlepší práce na světě

„No tak, Buddy, kdepak jsi?“ zazpíval Katiin hlas přes pole.

Ze své skrýše jsem sledoval, jak náš člověk přišel ke dveřím výcvikového střediska a rukou si zastínil oči před sluncem. Katie s námi byla od štěněcího věku a cvičila nás. Uděláme, cokoli nám řekne, protože ji zbožňujeme – ale já ji taky někdy rád škádlím. Dneska jsem našel perfektní úkryt. Tady mě nemá šanci najít!

„Co to děláš?“ zeptal se mě můj nejlepší kamarád, když ke mně přiběhl. Banjo je malý žlutý labrador a rád si myslí, že ví všechno líp než ostatní asistenční

psi v zácvičku. Je dobře, že mě Katie naučila trpělivosti, protože Banjo dokáže jednomu lézt na nervy. Naštěstí se umí výborně dělit o pamlsky.

„Pššt!“ sykl jsem. „Schovávám se. Nevidíš snad?“ Můj ocas se zavrtěl, když jsem se pro sebe usmál.

Stejně to bylo zvláštní. Když jsem vykoukl ven, Katie si to vykračovala rovnou k nám. Skoro jako by mě... viděla! Ale to bylo přece nemožné. Rychle jsem se přikrčil a Katie mi zmizela z dohledu.

„Ale Buddy...“ Banjo mi olízl ucho. „Za trsem trávy se schovat nemůžeš. Jsi na to moc velký!“

„Ale ano, můžu!“ trval jsem na svém. „Podívej.“ Sklonil jsem čumák k zemi. „Už Katie nevidím.“

Banjo se celý otrásal smíchy. „Jen proto, že ty nevidíš ji, neznamená to, že *ona* nevidí *tebe*. Jsi ten největší labrador ve středisku!“

Podíval jsem se na své čokoládově zbarvené zadní nohy. Pořád jsem rostl a ocas se mi míhal ve vzduchu jako velká chlupatá vlajka. Možná má Banjo pravdu. Když Katie znovu zavolala, zklamaně jsem zakňučel.

„Vidím tě, Buddy! Přestaň se schovávat.“ Míhl se přese mě její stín a Katie mě chytila za obojek. „Jen pojd', hlupáčku. Pojd' se připojit k ostatním.“

Ostatním? Proč to neřekla dřív?! Vyskočil jsem ze svého úkrytu a vyrazil vpřed. Bylo skvělé protáhnout si svaly, nechat se při běhu šimrat trávou na bříše a vyhrávat si srst v ranním slunci. Slyšel jsem za sebou dusot Banjových tlap, zatímco se mě snažil dohonit, ale žádný pes neběhá tak rychle jako já.

„Chyť mě, když to dokážeš!“ houkl jsem na něj a vypláznul jazyk z tlamy, jak jsem přidal na rychlosti. Banjo zavyl na protest, zatímco jsem se mu tryskem víc a víc vzdaloval a řítil se ke skupině dalších psů.

Dnešek byl náš poslední den ve výcvikovém středisku. Den, na který jsme se připravovali od chvíle, kdy jsme sem jako štěňata poprvé přišli. Nedovedl jsem se rozhodnout, jestli jsem nadšený, že půjdu do nového domova, nebo smutný, protože opustím našeho prvního člověka. Pro Katie bych šel na kraj světa, kdyby mě o to požádala, ale ona trvala na tom, že mou skutečnou prací bude pomáhat mému novému páníčkovi.

„Vždycky tady pro vás budu, kluci,“ ujišťovala nás, když nám každý večer dávala pusu mezi uši, zatímco jsme v našich pelíšcích usínali. „Ale jednoho dne budete muset pomoci nemocnému dítěti. K tomu vás cvičím.“

Je zvláštní, že to lidé rozhodují o tom, jakou práci pes dostane, ale hádám, že já patřím mezi ty šťastnější psy – budu pomáhat dítěti. A jak nám Katie vždycky říkávala: „To je ta nejlepší práce na světě.“

Posledních šest měsíců jsme strávili přípravou na tento den. Každému nám přidělili dítě s určitým onemocněním a cvičili nás rozpoznat příznaky a pachy v nouzových případech. Banjo bude pomáhat malé holčičce jménem Rachel, která má cukrovku – to je, když někdo nemá správnou hladinu cukru v krvi. Jiný pes, Jet, byl přiřazen k chlapci s epilepsií. A já... mým dítětem je Noah, který má anémii, což znamená, že má v krvi méně železa, než potřebuje. Chlapec jako Noah může zblednout nebo začít zrychleně a mělce dýchat, pokud mu hladina železa klesne moc nízko. Když to nastane a on bude zrovna sportovat, mohl by omdlít, a proto si bude potřebovat sednout. Před dvěma týdny jsem se s ním setkal, abychom mohli trénovat společně, než k němu půjdu bydlet. A dneska si mě konečně vezme domů!

„Hej, Buddy, dávej bacha!“ Byl jsem tak zabraný do myšlenek na svého nového kamaráda, že se mi podařilo vrazit do ostatních psů, kteří vzápětí spadli

jeden na druhého, s tlapkami rozpláclými na podlaze. Teď se zvedali a nesouhlasně vrčeli.

„Jsi nešika, Buddy,“ stěžovala si border kolie Tess.

Panečku, ta dokáže být nevrlá! Měl jsem nutkání jí říct, že mít špatnou náladu se pro asistenčního psa nehodí. Lidé totiž dokážou vnímat pocity stejně jako psi.

„Promiň, Tess,“ omluvil jsem se a ona narovnalá záda. To už ale dřevěnými vraty projížděla ke středu disku auta a z nich vystupovali lidé s obličejí zářícími radostí.

„To je jedno,“ zašeptala Tess. „Přicházejí lidé.“

Švih, vžum, švih, vžum, vrtělo se deset ocasů, když se lidé vydali k nám. Katie se okamžitě ujala vedení a zavedla každou rodinu k jejich psovi.

Jak ráno ubíhalo, jednoho po druhém si skupinky lidí vyzvedávaly své psy. S každým novým autem jsem vrtěl ocasem rychleji a rychleji – měl jsem takovou radost, když jsem viděl psy odjíždět společně s jejich rodinami. Ale taky se mi chtělo nešťastně zavýt. Kdy přijdu na řadu já? A co když už mě Noah nemá rád?

Zadíval jsem se na svou lesklou čokoládově hnědou srst a řádně si olízl přední tlapky, abych měl

zářivě lesklé dráčky. Ale no tak, co tady komu namlouvám? Kdo by nechtěl tak roztomilého asistenčního psa, jako jsem já?

Katie pískla na Banja a já sledoval, jak můj kamarád odchází za svou holčičkou.

„Banjo na tebe čekal celé dopoledne,“ pověděla Katie s úsměvem Rachel.

Měla pravdu. Byl tak natěšený, že ani nedokázal sníst svou snídani. Rachel objala Banja kolem krku a on jí trpělivě dovolil, aby mu zabořila tvář do srsti. Všichni nás naučili zůstat v klidu bez ohledu na to, jak se nás lidé dotknou. Ale Rachel byla tak plná nadšení a života – který pes by se s ní nechtěl mazlit?

Když se Rachel od Banja odtáhla, rozšířily se mi nozdry, protože ke mně dovanul její pach. Rozpoznal jsem snídaňové cereálie, šampon v jejích vlasech a... co byl ten další pach? Ach ano, ostrá pachůť hormonů, které znamenaly, že je diabetička. Banjův čenich bude muset hladiny cukru v její krvi dobře hlídat a šťouchnout do ní pokaždé, kdy bude čas na její léky. Banjo je naštěstí hodný a chytrý pes, takže když jsem pozoroval, jak kluše pryč se svou novou paničkou, věděl jsem, že dá na Rachel pozor.

„Opatruj se, Banjo!“ zakřičel jsem za ním. Odpověděl mi otřepáním kožichu a pak naskočil do auta. Musím přiznat, že když se za ním zavřely dveře, zabolelo mě u srdce. *Budeš mi chybět, kamaráde*, pomyslel jsem si. *Možná se ale jednoho dne zase uvidíme – třeba v parku nebo na cvičáku!*

Když jsem se rozhlédl kolem, zjistil jsem, že už tu zbývá poslední pes – já. Přestal jsem vrtět ocasem a nedokázal jsem svému hřbetu zabránit, aby se trochu nenahrbil. Pohlédl jsem Katie do tváře a ona mi věnovala široký úsměv a podrbala mě. „Neboj se, chlupáči,“ těšila mě. „Tvůj nový páníček tady bude –“

Než to stihla doříct, na parkovišti zastavilo další auto, ze kterého vyskočil nadšeně se rozhlížející chlapec. Kšiltovku měl posazenou hluboko do čela, takže mu bylo špatně vidět do očí. Já se vždycky rád dívám lidem do očí – my psi v nich dokážeme najít pravdu. Ale sotva hoch vzhlédl, okamžitě jsem ho poznal: *Noah*.

Jakmile mě Noah spatřil, vyjekl, rozběhl se a zastavil se až těsně přede mnou. Sundal si čepici, vyhodil ji do vzduchu a radostně zavýskl. Upřímně, byl to trochu šok, to vám povím! Ale zůstal jsem v klidu, přesně jak mě to Katie učila, a jen jsem trpělivě vyčkával.

„Jupííí! Tady je!“ zakřičel Noah. „Věděl jsem, že na mě bude čekat!“

„Noahu, uklidni se!“ Jeho máma, která ho následovala, mu položila ruku na rameno a konejšivě ho poplácala. „Omlouvám se, že jdeme pozdě,“ řekla potom směrem ke Katie. „Dopravní zácpa!“

Všiml jsem si, že Noahův otec chlapce bedlivě sleduje, jako by něco hledal. Okamžitě jsem tu vrásku mezi jeho obočím poznal. Už jsem ji totiž viděl. Značila strach.

Je to v pohodě, chtěl jsem mu říct. Tvrdě jsme trénovali. Všechno bude v pořádku.

„Ráda tě zase vidím, Noahu,“ pozdravila chlapce Katie a podala mu ruku. Noah s ní divoce potřásl nahoru a dolů a Katie se zasmála.

„Počkej, až uvidíš svůj nový domov, Buddy!“ pověděl mi pak Noah. Zvedl jsem tlapku a předstíral, že si s ním plácám. Rozchechtal se, zuby se mu na slunci bíle třpytily.

Budeme nejlepší kamarádi, napadlo mě v tu chvíli. Cítím to až ve špičce ocasu. Zlehka jsem mu oddaně olízl ruku a on se znovu zasmál a potom se celý otrásl.

Rozpoznal jsem u něj celou řádku pachů: červi, hlína na poli, nádech potu a pod tím vším ještě něco

dalšího – zvláštní pach znamenající, že něco schází. Železo. Bylo těžké poznat, kdy se anémie u člověka projeví, ale od toho jsem tady byl já. Vycvičili mě, abych si všiml příznaků a začal hned štěkat, pokud bych si myslel, že se Noahovi udělá špatně. On si sedne, a buď přivedu pomoc, nebo si mého štěkotu všimne nějaký dospělý člověk a přijde Noaha zachránit sám, a to dřív, než můj chlapec upadne nebo omdlí.

Tomu se říkalo velmi důležitá práce.

Noahova máma se na nás usmála. „Ahoj, Buddy. Jsi připravený na nový život s námi?“

„Jste tu noví, že?“ zeptala se Katie. „Před výcvikem jsem vás tady ještě nikdy neviděla.“

„Máte pravdu,“ odpověděl Noahův táta. „Přistěhovali jsme se minulý měsíc. Vzhledem k událostem okolo Noahova zdraví jsme chtěli vypadnout z města.“

„Dobrý nápad,“ přitakala Katie. „Je to tady skvělé a Noah bude zbožňovat svou novou školu!“ Ohlédla se a mrkla na chlapce, který si znovu nasadil kšiltovku hluboko do čela. Asi se styděl, že se o něm mluví. Těžko jsem mu to mohl mít za zlé – já taky musím pořád poslouchat, jak nade mnou lidé cukrují!

Kšiltovka měla vepředu obrázek baseballové pálky, tudíž jsem hádal, že je to jeho oblíbený sport, a srdce se mi rozbušilo nadšením. Miloval jsem míčky skoro stejně jako pamlsky!

Když se dospělí vydali zpátky přes parkoviště, s Noahem jsme je následovali. Všiml jsem si, jak po mně koutkem oka pokukuje, jako by byl nervózní. Špičkou svého mokrého čenichu jsem ho štouchnul do lýtka, jak jsem to dělal s Katie, když jsme šli na procházku, a on se rozesmál. Byl to způsob, jak se napojit na svého člověka, a Noah byl teď můj. Se mnou se stydět nemusel!

„Děkuju vám za všechno,“ řekla Noahova máma, když jsme došli k autu. Dospělí si potřásli rukama, zatímco my s Noahem jsme je pozorovali.

Katie mi zamávala na rozloučenou a já naskočil do auta za Noahem. Zabral jsem většinu zadní sedačky, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Když jsme odjížděli z výcvikového střediska, naposledy jsem se za Katie ohlédl. Pomohla mi naučit se všechno, co jsem na světě znal. Teď jsem byl na řadě já, abych pomohl Noahovi.

Kapitola druhá

Domov je tam, kde je pes

Víte, jaké to je dostat novou rodinu? Je to vzrušující!

Auto nás vzalo na dlouhou cestu plnou pachů. Jako první jsem ucítil pach sluncem rozpáleného asfaltu a cukrovou vůni koblih ze stánku na rohu ulice. Po chvílce pachy zezlátly jako seno a my dorazili na místo plné stromů a polí. Auto vjelo na příjezdovou cestu, kde štěrk křupal pod koly a rozechvíval mi břicho. Ačkoli to mohlo být i nervozitou. Těžko říct.

Auto zastavilo a Noah vyskočil ven.

„Opatrně, Noahu!“ napomenula ho máma a já viděl, jak chlapec tajně protočil panenky. Jeho táta mu

podal vodítko. Bylo z pletené kůže v leskle hnědé barvě, stejně jako moje srst.

„Koupili jsme ho speciálně pro tebe, Buddy,“ pověděl mi Noah a připnul mi ho. „Pojď se podívat na svůj nový domov.“ Cestou k nablýskaným vchodovým dveřím se ze zahrady ozval výkřik a já spatřil dvě dívky, jak přeskakují přes vodu tryskající z rozstříkovače na trávníku. Jednu z nich jsem znal z našich výcvikových lekcí jako Noahovu sestru Lucy.

„Půjdeme si hrát s Lucy a Beou!“ vykřikl Noah a rozběhl se k dívkám. Já horlivě poskakoval vedle něj.

Ale než jsme se k nim dostali, znovu na něj jeho máma zavolala: „Noahu, nepřeháněj to, prosím!“

Z běhu jsme zpomalili do klusu, pak jsme přešli do chůze a nakonec jsme úplně zastavili. Pomalu jsme se otočili a Noah mě odvedl do domu. Přes práh se sotva vlekl.

„Brzy si budeš hrát venku, kamaráde,“ utěšoval ho táta. Sundal mu z hlavy čepici a pověsil ji na věšák. „Buď trpělivý.“

Noah si dlouze povzdechl. Poslouchal jsem, o čem si povídali v autě, a tak jsem věděl, že Noah bere nový lék zvaný „tekuté železo“. Katie nám lék schovávala do kašovitého jídla, když jsme ještě byli

štěňata, ale Noahova máma to u něj dělat nemusela. Hned jak jsme vešli do kuchyně, chlapec sám popadl tmavě hnědou lahvičku a přidal si pár kapek tekutiny do nějaké šťávy. Potom to celé naráz vypil.

„Zpomal, Noahu,“ nabádal ho táta, když chlapec odkládal prázdnou sklenici do dřezu. „Ten lék je pro tebe nový. Možná si na něj budeš muset zvykat.“

Ale já si velké starosti nedělal. Katie mě ujistila, že se anémie dá léčit. A mezitím bylo na mně, abych zajistil, že bude Noah vždycky v bezpečí.

„Tak pojď, Buddy. Provedu tě kolem.“

Vedl mě z jednoho pokoje do druhého a nálada se mu postupně zlepšovala. Očichával jsem podlahu a otíral se slabinami o zdi, abych do nového domova pečlivě vetřel svůj pach. *Tobhle je teď moje*, pomyslel jsem si vzrušeně. Chtěl jsem, aby každé zvíře v sousedství vědělo, že dorazil asistenční pes Buddy. Jsem tady, abych se postaral o Noaha. Všechno bude v pořádku.

Když jsme se vrátili do kuchyně, Noah se na mě podíval a dal mi svůj úplně první příkaz: „Sedni!“

Okamžitě jsem se posadil a *húú!* – jak mě ty dlaždičky studily na zadku! Ale udělal jsem, co mi můj chlapec řekl, jako hodný pes.

Noah se sehnul a odepnul mi vodítko.

Pak mi rukou přejel přes srst. „Hodný pes! Máš žízeň?“ U zadních dveří byla kovová miska, a tak jsem zamířil rovnou k ní a řádně se napil studené vody. Když jsem konečně zvedl hlavu, měl jsem mokré vousky. Noah za mnou zatřepal plechovkou a já měl hned jasno. *Pamlsky!*

Znovu jsem si sedl a počkal, až Noah položí psí keks na zem. Zíral jsem na něj a nosem se pamlsku skoro dotýkal. Zíral jsem a čekal, zíral jsem a čekal, celé moje tělo se chvělo nedočkavostí. Kdy mi dá Noah konečně signál? A pak...

„Jez!“

Vrhl jsem se na pamlsek a zhltnul ho. Možná jsem ho snědl moc rychle, protože jsem nepoznal, jakou má chuť. Kuře... nebo šunka? Těžko říct. Zaujatě jsem hleděl na plechovku a doufal v další keks, ale Noah ji odložil a mně v břiše zakručelo zklamáním.

„Pojď, ukážu ti tvůj pelíšek.“ Vyrazil po schodech napřed, ale já se mu prosmýkl kolem nohou a vyskákal nahoru dřív než on. Podle pachu jsem našel jeho pokoj a proběhl dveřmi. U nohou postele stál proutěný koš vystlaný měkkými pérovými polštáři. *Tam musí spát nějaké velmi šťastné zvíře*, pomyslel jsem si.

Možná křeček nebo králík. Pak jsem přes koš vyskočil rovnou na postel, třikrát jsem se otočil dokola a uvelebil se. Noah mě ode dveří pozoroval. Když jsem si zadní tlapou podrbal ucho, na tváři se mu rozlil široký úsměv. „Mami, pojď se na něco podívat!“ zavolal. Jeho máma vyšla nahoru společně s Lucy, která se vrátila ze zahrady. Obě se zastavily ve dveřích. Podívaly se na mě a vybuchly smíchy. Upřímně jsem si nebyl jistý, co je tak pobavilo.

„Ale Buddy,“ zajíkala se Lucy. „Copak jsi to nepoznal? Tvůj pelíšek je na zemi!“ Ukázala prstem dolů. Podíval jsem se přes okraj postele na košík. *Ta miniaturní věc? Chci říct, čivavě by to možná stačilo, ale pes jako já se musí mít kde rozvalit!*

Zastrčil jsem nos mezi tlapky a protočil na Lucy panenky. *Ani nápad. Jestli chceš, můžeš si tam spát sama. Já zůstávám tady.*

„Máš tvrdohlavou náladu, Buddy?“ zeptala se mě jejich máma a v hrudi jí znovu zabublal smích.

Schoval jsem čumák hlouběji do tlapek. To už mě prokoukla? Ale aspoň mě nenutili slézt dolů. Chci říct – *musím* přece být Noahovi nablízku. Správně?

Všiml jsem si, že Noahova máma drží za zády něco, co mu přinesla.

„Tohle jsem vyrobila, abys mohl Buddymu ukázat svůj dosavadní život.“

Noah si od ní převzal album a prolistoval ho. Byla v něm spousta fotek a na všech byl Noah.

Vzhlédl. „Psi fotkám nerozumějí, mami,“ vysvětlil jí trpělivě. „To je jako myslet si, že umějí počítat nebo číst knížky.“

To by ses divil, pomyslel jsem si.

„To by ses divil,“ pronesla Lucy a hupsla si na postel vedle mě. Podíval jsem se na ni. Jako by mi četla myšlenky! Možná jsme my psi telepati...

Vzala Noahovi album a přisunula se ke mně. Linula se z ní vůně – směsice věcí, včetně drčených růžových okvětních plátků ze zahrady, ale pod tím vším bylo ještě něco dalšího, hlubšího. Bylo to aroma dobrosrdečnosti. A pod ním, mnohem hlouběji, se nacházela ještě taková ostrá pachuč. Připadala si... odstrčená? Pamatuju si ten pach z dob, kdy jsme všichni byli ještě štěňata a Banjo si vždycky uzurpoval veškerou pozornost.

Pro Lucy muselo být těžké žít s bratrem, kterému občas není dobře. Nemoc v rodině vyžaduje spoustu pozornosti – Katie nás před tím varovala. Napadlo mě, že by Lucy mohla potřebovat někoho, kdo jí bude

věnovat mimořádnou pozornost, a není nic mimořádnějšího než psí hlava odpočívající v jejím klíně! Zvedl jsem hlavu a položil jí svou hebkou chlupatou bradu na stehna, zatímco otáčela stránkami alba. Noah sice byl můj páníček, ale to neznamenal, že bych nemohl věnovat taky pár chvil Lucy.

„Podívej, Buddy. Tady si Noah hraje ve vodě. To byl batole.“ Strčil jsem špičku nosu pod roh další stránky a Lucy se potěšeně zasmála. „Vidíte? Otáčí stránky!“ Zahákla prst pod stránku a všichni jsme se nahrnuli k ní a prohlíželi si fotky Noaha v bazénu.

Bylo zvláštní vidět Noaha tak energického. Nebyl vždycky nemocný, což znamenalo, že se určitě může zase uzdravit.

Noahův úsměv se vytratil. „To bylo předtím, než jsem onemocněl,“ zašeptal. Jeho sestra otočila další stránku a já spatřil víc jeho fotek – jak stavěl lego nebo seděl na zahradní klouzačce.

„Ale teď už se tvoje zdraví zlepšuje,“ připomněla mu Lucy jemně.

Přesně! pomyslel jsem si. Lucy mě políbila na temeno hlavy, jako by mi zase četla myšlenky. Ošil jsem se, jako by se mi to nelíbilo, ale neuhnul jsem.

Nelíbilo? Miloval jsem to! „A máš tady Buddyho, aby ti pomohl vrátit se zase do normálu!“ Podala Noahovi album a on ho zastrčil pod polštář.

„Díky, mami,“ řekl a slezl z postele, aby ji objal.

„Nemáš zač,“ usmála se jeho máma a pak i s Lucy odešla.

Zbytek dne jsem strávil očicháváním svého nového domova, honěním se za míčkem na zahradě a sledováním Noaha.

Když přišel čas na večeri, byl jsem vyčerpaný! Noah naštěstí taky vypadal pěkně ospale. Zeširoka zívnuł a já udělal totéž. Jeho máma se rozesmála.

„Myslím, že vy dva jste akorát tak zralí na to, jít do postele. Běž se převléknout do pyžama,“ řekla Noahovi.

„Tak jo.“ Předstíral neochotu, ale bylo znát, že ho to vlastně těší. Oba jsme vyběhli nahoru.

Začal jsem se ukládat ke spánku. Zítra nás čeká velký den. Zaslechl jsem totiž, jak se Noah s mámou baví o jeho nové škole. Zřejmě se čekalo na můj příchod, než tam Noah nastoupí. Ztěžka jsem polkl. Vždyť všechno bude v pohodě! Katie nám pověděla,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Odvážný Buddy*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.